

ternative løsninger, eftersom der ikke er udsigt til nogen belønning i form af fritagelse for køb fra den kollektive forsyning.

I et konkret tilfælde fra Varmeplan Århus-området blev et lille nyt butikscener konstrueret således, at overskudsvarme fra supermarkedets kølediske blev genanvendt til opvarmning af butikscenterets øvrige forretninger. En tinglyst pligt til at aftage fjernvarme på den pågældende byggegrund blev håndhævet. Resultatet er, at butikscenteret i dag er tvunget til at betale for et anslået varmekonsum på trods af, at centeret er »selvforsynende«. Offentlig tvang og styring er på den måde med til at kvæle alle nye gode energibesparende ideer. Folk spørger ganske enkelt: »Hvorfor gøre en indsats, når myndighederne bare er paragrafryttere?«

Bemærkninger til de enkelte punkter

Ad 1

Der er tale om regulær ophævelse af 5 paragraffer i lov om varmforsyning. Paragrafferne er optrykt som bilag til beslutningsforslaget. Når der ikke er valgt en form, hvor forslagsstillerne selv fremsætter »Forslag til lov om ændring af lov om varmforsyning« skyldes det behovet for, at ophævelsen sker i sammenhæng med forslaget's øvrige bestemmelser.

a) Bestemmelsen i § 11 er den mindst skadelige af tvangsparagrafferne i varmforsyningsloven, eftersom der her hjemles mulighed for kommunerne til at stille krav om kollektiv tilslutning for nye byggerier. Bygherren kan jo så blot vælge at bygge et andet sted. Da det i disse år næppe er ekstra hindringer for nyt byggeri, nye virksomheder og nye arbejdspladser, man skal tilstræbe, må denne bestemmelse fjernes, således at bygherren får valgfrihed med hensyn til opvarmningsform.

Det giver også langt større spillerum for kreative arkitekter og ingeniører i retning af udnyttelse af alternative former for opvarmning. Dermed vil vi set under ét kunne spare energiresourcer. § 18 skal derfor ophæves.

b) I § 12 strammes rebet om eksisterende ejendomme med eksisterende varmeanlæg. Her gives kommunerne hjemmel til at forlange kollektive forsyninger lagt ind i gamle ejendomme, dog med en særlig tidsfrist. Bestemmelsen er helt uacceptabel, eftersom der er tale om brud på ejendomsretten og retten til selv at bestemme over, hvorledes man ønsker at opvarme sin ejendom. Ud over den ekstra økonomiske byrde, der pålægges ejendoms-ejerne, når de skal udskifte eksisterende varmeanlæg med nyt naturgas- eller fjernvarmeanlæg, er

det ganske urimeligt, at det er politiske og administrative afgørelser, der er afgørende for, hvordan en ejendom opvarmes.

Det må og skal i alle tilfælde være ejendommens ejer, som afgør, hvad der er billigst og bedst. § 12 skal derfor ophæves.

c) I § 13 går man helt amok derved, at en ejendom, som ikke ønsker at aftage kollektiv forsyning, kan pålægges at betale bidrag til den kollektive forsyning, uanset om der konkret er sket en tilslutning.

Det er denne bestemmelse, der gør, at en ejendoms fornuftige anvendelse af alternative energiformer kan være helt spildt, eftersom en kommune og/eller et forsyningselskab kan pålægge ejendommen at betale for et »anslået« forbrug, uanset om det har fundet sted eller ej.

Denne bestemmelse er blandt de mest statsfikerede. Her viser staten sit sande ansigt som den alvidende paragrafrytter, der uden skelen til sund fornuft, og hvad der er ret og rimeligt, blot forfægter politisk bestemte målsætninger. § 13 skal ophæves.

d) Når først en kommunalbestyrelse i sin planlægningsiver har bestemt, hvad der er godt for befolkningen, har man så lidt tillid til virkningsgraden og befolkningens accept af de truffene beslutninger, at der også er behov for at monopolisere de politisk truffene beslutninger. § 14 hjemler mulighed for kommunerne til ganske enkelt at forbyde alle andre energiformer! Så er der ikke meget mere at gøre for forbrugerne. De kan enten tilslutte sig de kollektive anlæg eller blive pålagt et anslået forbrug. Hjælper ingen af delene, forbyder man ganske enkelt de alternativer, som forbrugeren måtte have haft udholdenhed til at finde frem til. § 14 skal ophæves.

e) Hvis den enkelte forbruger ikke kan forstå det »vigtige« og »solidariske« i de kollektive forsynings lyksalighed, skal man fra kommunens side nok sørge for, at uanset hvem der i fremtiden måtte købe ejendommen, så følger pligten til at aftage kollektiv forsyning med. § 15 giver energiministeren adgang til at fastsætte regler om kommunernes adgang til at tinglyse den kollektive forsyning på ejendommen. Derved har man ikke alene lukket munden på den nuværende ejer, men også sørget for, at alle fremtidige ejere ikke gør vrøvl og sætter sig op imod »systemets rigtige« afgørelser. Kunne man forestille sig, at Brugsen eller Føtex fik tinglyst på en ejendom, at ejerne for tid og evighed skal handle hos lige præcis dem? Det ville næppe blive accepteret. Derfor er det også lige så uacceptabelt, at man påtvinger en ejendoms frem-